

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regularis Ord. S. Augustini De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Coloniæ, 1723

LIV. De diversis motibus naturæ & gratiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45773)

inclinationem ad te ipsum, & ad omne privatum & materiale bonum.

Ex hoc vitio, quod homo semetipsum nimis inordinatè diligit, pene totum pendet, quidquid radicaliter vincendum est: quo devicto & subacto malo, pax magna & tranquillitas erit continua.

Sed quia pauci sibi ipsis perfectè mori laborant, nec plenè extra se tendunt, propterea in se implicati remanent, nec supra se in spiritu elevari possunt.

Qui autem liberè mecum ambulare desiderat, necesse est, ut omnes pravas & inordinatas affectiones suas mortificet, atque nulli creaturæ, privato amore, concupiscenter inhæreat.

C A P U T L I V.

De diversis motibus naturæ & gratiæ.

I. **F**lli, diligenter adverte motus naturæ & gratiæ, quia valdè contrariè & subtiliter moventur: &

vix nisi à spirituali & intimo illuminato homine, discernuntur.

Omnes quidem bonum appetunt, & aliquid boni in suis dictis vel factis prætendunt, ideo sub specie boni multi falluntur.

2. Natura callida est, & multos trahit, illaqueat & decipit, & se semper pro fine habet:

Sed gratia simpliciter ambulat, ab omni specie mala declinat; fallacias non prætendit, & omnia purè propter DEUM agit, in quo & finaliter requiescit.

3. Natura invitè vult mori, nec premi, nec superari, nec subesse, nec sponte subjugari:

Gratia verò studet mortificationi propriæ, resistit sensualitati, quærit subjici, appetit vinci, nec propria vult libertate fungi; sub disciplina amat teneri, nec alicui cupit dominari, sed sub Deo semper vivere, stare & esse: atque propter Deum omni humanæ creaturæ humiliter parata est inclinari.

Q3

4. Na-

4. Natura pro suo commodo laborat ; & quid lucri ex alio sibi proveniat , attendit.

Gratia autem , non quid sibi utile & commodosum sit , sed quod multis proficiat , magis considerat.

5. Natura libenter honorem & reverentiam accipit :

Gratia verò omnem honorem & gloriam Deo fideliter attribuit.

6. Natura confusionem timet & contemptum :

Gratia autem gaudet pro nomine JESU contumeliam pati.

7. Natura otium amat & quietem corporalem :

Gratia verò vacua esse non potest , sed libenter amplectitur laborem.

8. Natura quærit habere curiosa & pulchra , abhorret vilia & grossa :

Gratia verò simplicibus delectatur & humilibus , aspera non aspernatur , nec vetustis refugit indui pannis.

9. Natura respicit temporalia , gaudet ad lucra terrena , tristatur

de

de damno, irritatur levi injuriæ
verbo:

Sed gratia attendit æterna, non
inhæret temporalibus, nec in per-
ditione rerum turbatur, neque ver-
bis durioribus acerbatur, quia the-
saurum suum & gaudium in cœlo,
ubi nil perit, constituit.

10. Natura cupida est, & libentiùs
accipit, quàm donat, amat propria
& privata:

Gratia autem pia est & commu-
nis, vitat singularia, contentatur
paucis, beatus dare judicat quàm
accipere.

11. Natura inclinatur ad creaturas,
ad carnem propriam, ad vanitates
& discursus:

Sed gratia trahit ad Deum & ad
virtutes, renuntiat creaturis, fugit
mundum, odit carnis desideria, re-
stringit evagationes, erubescit in
publico apparere.

12. Natura libenter aliquod sola-
tium habet externum, in quo dele-
ctetur ad sensum:

Q 4

Sed

Sed gratia in solo Deo quærit consolari, & in summo bono super omnia visibilia delectari.

13. Natura totum agit propter lucrum & commodum proprium, nihil gratis facere potest, sed aut æquale, aut melius, aut laudem, vel favorem pro benefactis consequi sperat; & multum ponderari sua gesta & dona concupiscit:

Gratia verò nil temporale quærit; nec aliud præmium, quàm Deum solum, pro mercede postulat; nec ampliùs de temporalibus necessariis desiderat, nisi quantum hæc sibi ad assecutionem æternorum valeant deservire.

14. Natura gaudet de amicis multis & propinquis, gloriatur de nobili loco & ortu generis, arridet potentibus, blanditur divitibus, applaudit sibi similibus;

Gratia autem & inimicos diligit, nec de amicorum turba extollitur; nec locum, nec ortum natalium reputat, nisi virtus major ibi fuerit.

Favet

Favet magis pauperi quàm diviti,
compatitur plus innocenti quàm po-
tenti; congaudet veraci, non fallaci.

Exhortatur semper bonos melio-
ra charismata æmulari, & Filio Dei
per virtutes assimilari.

15. Natura de defectu & molestia
citò conqueritur:

Gratia constanter fert inopiam.

16. Natura omnia ad se reflectit,
pro se certat & arguit:

Gratia autem ad Deum cuncta re-
ducit, unde originaliter emanant;
nihil boni sibi adscribit, nec arro-
ganter præsumit; non contendit,
nec suam sententiam aliis præfert;
sed in omni sensu & intellectu, æter-
næ sapientiæ, ac divino examini se
submittit.

Natura appetit scire secreta, & no-
va audire; vult exterius apparere, &
multa per sensus experiri; desiderat
agnosci, & agere, unde laus & admi-
ratio procedit:

Sed gratia non curat nova nec cu-
riosa percipere; quia totum hoc de
vetustate corruptionis est ortum,

cum nihil novum & durabile sit super terram.

Docet itaque sensus restringere, vanam complacentiam & ostentationem devitare, laudanda & dignè miranda humiliter abscondere, & de omni re, & in omni scientia, utilitatis fructum atque Dei laudem & honorem quærere.

Non vult se nec sua prædicari, sed Deum in donis suis optat benedici, qui cuncta ex mera charitate largitur.

17. Hæc gratia supernaturale lumen, & quoddam Dei speciale donum est, & propriè electorum signaculum, & pignus salutis æternæ: quæ hominem de terrenis ad cœlestia amanda sustollit, & de carnali spiritualem efficit.

Quantò igitur natura ampliùs premitur & vincitur, tantò major gratia infunditur; & quotidie novis visitationibus interior homo secundùm imaginem Dei reformatur.

CA.